

Arrest

nr. 314 886 van 16 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2024 waarbij een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2024 met referentienummer 116366.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2024 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Bij arrest met nummer 314 885 van 16 oktober 2024 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld, verworpen.

Op 31 januari 2024 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van tien jaar op te leggen. Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 31 januari 2024 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, ⁽¹⁾:

Naam: Z. (…)

Voornaam: E. (…)

Geboortedatum: (…).1987

Nationaliteit: Kosovo

Alias

M. E. (…)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied ⁽²⁾.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 31.01.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 30.01.2009 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen.

Op 06.06.2018 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens verdovende middelen/psychotropen : verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning; aflevering met vergunning.

Uit het vonnis dd. 06.06.2018 blijkt dat betrokkene gehandeld heeft in cannabis gedurende een periode van ongeveer 6 maanden. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drugshandel veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Op 26.06.2018 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaren wegens mensenhandel; gepleegd ten opzichte van een minderjarig slachtoffer om misbruik te maken van de bijzondere kwetsbare positie.

Uit het vonnis dd. 26.06.2018 blijkt dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan mensenhandel met het oog op uitbuiting van prostitutie, ten aanzien van een minderjarige, met verzwarende omstandigheden. M. (...) wordt een rol in de gedwongen tienerprostitutie toegedicht als zogenaamde “loverboy”, waarbij het slachtoffer wordt misleid en afhankelijk gemaakt van jongeren die haar uit haar (vertrouwde) milieu halen en haar in een omgeving plaatsen waar ze moeilijk tot onmogelijk op ruggensteun kunnen rekenen, behoudens van de loverboy of zijn directe omgeving. Eens de afhankelijkheid optimaal is, wordt het slachtoffer gedwongen of verder aangezet tot prostitutie. Met afwisselende dwang, lieve/vriendelijke opmerkingen en/of geweld wordt de kwetsbare minderjarige meisjes de indruk gegeven dat zij toch zelf “beslissingen” kunnen nemen, de inkomsten worden overgedragen of afgenomen en de loverboy kan hoge eisen stellen inzake het werkritme en de werkomstandigheden. De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een extreem vervaagd normbesef, waarbij de drang naar gemakkelijk geldgewin primeert op het respect voor de fysische en psychische integriteit van de zeer jonge slachtoffers. Hij maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie van het zeer jonge slachtoffer om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke of

verwoestende impact op de verdere ontwikkeling van het minderjarige slachtoffer. Een dergelijke houding impliceert een criminele ingesteldheid met groot gevaar op recidive.

Op 23.10.2019 werd hij veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Bovendien blijkt uit het strafregister dat betrokkene ook in zijn jeugdjaren reeds meerdere malen met de jeugdrechter in contact kwam naar aanleiding van strafbare feiten. Betrokkene zijn gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat hij niet minder dan 28 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft (op 20.11.1998, 24.11.1998, 31.05.2000, 31.05.2000, 15.06.2000, 18.10.2000, 17.01.2001, 22.02.2002, 07.02.2008, 09.06.2008, 27.08.2008, 27.01.2009, 05.03.2009, 08.04.2009, 22.04.2009, 08.05.2009, 05.06.2009, 07.01.2010, 17.02.2010, 17.12.2010, 11.02.2011, 28.02.2011, 29.03.2011, 03.06.2011, 29.08.2012, 12.10.2012, 28.03.2014, 30.05.2014, 15.06.2015).

Het gegeven dat hij, ondanks de vele kansen die hem geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat de betrokkene geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, naar voren waardoor het niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Dhr. M. (...) werd op 01.12.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de dienst Vreemdelingenzaken. Zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij werd bovendien ingelicht over de beslissingen die DVZ jegens hem kan nemen. Betrokkene verleende gedeeltelijk zijn medewerking en was verbaal agressief gedurende het gesprek.

Hij verklaarde nooit documenten gehad te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op verschillende manieren getracht heeft zijn verblijf in België te regulariseren, doch telkens zonder succes. Zo heeft betrokkene een aanvraag tot machtiging in het kader van een 9bis ingediend op 29.06.2005, deze beslissing werd ontvankelijk doch ongegrond beschouwd op 11.01.2008. Betrokkene heeft opnieuw een aanvraag om machtiging tot machtiging in het kader vna een 9 bis ingediend op 17.09.2009 deze werd onontvankelijk beschouwd op 06.10.2009. Betrokkene heeft een derde maal op 17.11.2010 een aanvraag tot machtiging in het kader van 9bis ingediend, deze werd opnieuw onontvankelijk beschouwd op 20.10.2011.

Hij verklaarde sinds 1999 in België te verblijven. Hij verklaarde naar België te zijn gekomen vanuit Kosovo. Omdat er is zijn land van herkomst oorlog was. Hij zou met zijn gezin naar België zijn gevlucht. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 27.06.2008 internationale bescherming verzocht. Op 30.07.2008 werd afstand gedaan van zijn asielaanvraag.

Hij verklaarde in België een partner (J. (...)) en een minderjarige dochter van 15 jaar oud (C. M. (...)) te hebben. Hij weet niet precies waar ze wonen, maar ze zouden in Deurne-Noord wonen. Hij geeft geen verdere informatie. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zij inderdaad betrokkene bezoeken in de gevangenis.

Wat zijn partner betreft. Het wordt niet betwist dat betrokkene mogelijks een duurzame relatie heeft met een Belgische onderdane. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Wat zijn dochter betreft. Uit het Rijksregister blijkt dat zij bij haar moeder J. (...) verblijft. Betrokkene verzocht op 21.04.2017 gezinshereniging met zijn dochter. Deze werd niet in overweging genomen op 12.10.2017

gezien er een inreisverbod lopende was. Betrokkene verzocht een tweede keer op 11.12.2020 gezinshereniging met zijn dochter. Op 22.02.2021 werd dit verzoek afgewezen met een bijlage 20.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Niets heeft hem ervan weerhouden om (herhaaldelijk) feiten van openbare orde te plegen. Bovendien werd hij op 29.06.2018 veroordeeld wegens het prostitueren van een minderjarige. Het hebben van een minderjarige dochter, heeft betrokkene er niet van weerhouden om deze feiten te plegen. Op het moment van het vonnis was zijn dochter 9 jaar oud. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische minderjarige dochter, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

In hoeverre betrokkene daadwerkelijk de zorg heeft gedragen over zijn kind(eren) is dus ten eerste de vraag. Kennelijk hecht betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de ommekeer zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen. Het hoger belang en het welzijn van zijn minderjarig kind heeft een primordiaal, maar geen absoluut karakter.

Betrokkene verbleef van 31.07.2017 tot 10.03.2017 in de gevangenis. Hij werd op 26.01.2018 opnieuw opgesloten in de gevangenis, tot heden. Het is aannemelijk dat zijn dochter inmiddels gewend is aan het leven zonder de fysieke aanwezigheid van haar vader.

Tenslotte kan er worden opgemerkt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige)kinderen heeft bovendien niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Hij kan vanuit het buitenland financieel bijdragen aan het onderhouden van zijn dochter. Contacten met hen kan hij onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Of zijn gezin had hem steeds gaan bezoeken in zijn land van herkomst.

Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé-en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Ook zou zijn hele familie hier in België wonen. In de bezoeksrelatie van de gevangenis werden inderdaad diverse familieleden opgenomen (moeder, zus, broer, neef, nicht...). Hierover kan men kort zijn. Het beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn familieleden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Wat zijn medische situatie betreft zou hij overal "vetbollen" hebben, waaraan hij geopereerd dient te worden. Betrokkene werd uitgelegt dat hij zijn verklaringen dient te bewijzen met medische attesten. Op heden mocht de Administratie geen documenten ontvangen. Een loutere verklaring kan een repatriëring niet verhinderen.

Hij wenst absoluut niet terug te keren naar zijn land van herkomst en verklaart in staat te zijn om zichzelf "iets aan te doen" indien er een repatriëring georganiseerd wordt.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel (geen rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval),

Artikel 74/11 §1 Verblifswet luidt:

“(…)”

De bestreden beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van tien jaar artikel 74/11 §1, vierde lid van de Verblifswet, aangezien verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij verwijst naar vier verschillende veroordelingen daterend van 2009, 2018 (x2) en 2019. Verder worden ook vele verkeersovertredingen aangehaald.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Verblifswet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd voor een enorm lange termijn van tien jaar. De bestreden beslissing beschrijft de veroordelingen van verzoeker.

Desalniettemin blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat er rekening gehouden werd met alle (juiste) specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11 § 1, vierde lid, vermeldt verder dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar enkel mogelijk is indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er wordt in de bestreden beslissing niet geargumenteed waarom er dan in casu geopteerd wordt voor 10 jaar in plaats van bijvoorbeeld vijf jaar.

Voor zover al met bepaalde specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, wordt er op gewezen dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen.

Verzoeker zal in het derde onderdeel hier meer uitleg over verschaffen.

Er wordt enorm slordig en onzorgvuldig omgegaan met de objectieve feiten.

Het is een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel dat deze gekende feiten niet of onjuist in overweging worden genomen.

Er wordt niet juist gemotiveerd over artikel 8 EVRM in het kader van het gezinsleven met zijn echtgenote en minderjarige kinderen, en de onmogelijkheid om gestuurd te worden naar Kosovo.

Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, noch is duidelijk waarom er een inreisverbod van meer dan vijf jaar, en meer specifiek tien jaar, wordt afgegeven.

Tweede onderdeel (gevaar voor de openbare orde),

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd voor een enorm lange termijn van tien jaar.

De bestreden beslissing beschrijft de veroordelingen van verzoeker.

Artikel 74/11 § 1, vierde lid, vermeldt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar enkel mogelijk is indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er wordt in de bestreden beslissing niet geargumenteed waarom er dan in casu geopteerd wordt voor 10 jaar in plaats van bijvoorbeeld 5 jaar.

Verzoeker wenst allereerst de veroordelingen niet te minimaliseren.

Hij wenst er wel op te wijzen dat de laatste veroordeling dateert 2019 (i.e. 5 jaar geleden), en de feiten, waarvoor hij veroordeeld werd, nog langer voordien plaatsvonden uiteraard.

Er dient dan ook gekeken te worden naar het actuele gevaar voor de openbare orde. Dit vindt niet plaats in de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist de veroordelingen niet, maar meent dat onvoldoende is gemotiveerd waarom hij thans een actueel werkelijk voldoende ernstig gevaar zou zijn voor de openbare orde. Het louter verwijzen naar vroegere veroordelingen, waarvan vele feiten al lang geleden, mag niet als voldoende beschouwd worden.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p. 17):

"Bijzondere preventie De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen. Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering."

Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat hij zijn straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, tevens impliceert dat hij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt.

Verwerende partij heeft hieromtrent niet, minstens onzorgvuldig, gemotiveerd.

Derde onderdeel,

In het kader van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet stelt verzoeker het volgende.

Allereerst gaat verzoeker er van uit dat met "artikel 74/11" op de tweede pagina van de bestreden beslissing "artikel 74/13" bedoeld wordt.

Artikel 74/13 Verblijfswet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 74/13 vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het lijdt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en In een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67). Verzoeker heeft in het eerste onderdeel van dit middel het ontbreken van een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde uiteengezet en wenst hier naar die uiteenzetting te verwijzen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In casu gaat het om een man van 36 jaar, die sinds twaalfjarige leeftijd in België woont.

Zijn hele familie heeft samen met hem destijds de oorlog in Kosovo ontvlucht. Al zijn familieleden (moeder en broers en zussen) hebben hier verblijfsrecht.

Verzoeker heeft in Kosovo niemand meer.

Daarenboven is hij niet gekend door de Kosovaarse autoriteiten, en kan hij aldus geeneens teruggestuurd worden naar Kosovo, of daar een leven opbouwen.

De consulaire dienst van de ambassade van Kosovo in Brussel heeft geattesteerd dat verzoeker niet de nationaliteit heeft van de Republiek Kosovo.

Destijds, wenste België verzoeker al over te brengen naar Kosovo, maar dit verzoek tot overbrenging werd niet aanvaard door de Kosovaarse autoriteiten, omdat de Kosovaarse nationaliteit niet bevestigd werd, wat tevens uit verdere correspondentie bleek.

Zijn moeder kan evenmin beschouwd worden als een Kosovaarse onderdaan. De vader is jaren geleden overleden, en in België begraven.

Omwille van deze redenen is verzoeker ook bezig met een procedure staatloosheid.

Het moge duidelijk zijn: verzoeker heeft geen binding met Kosovo en kan niet worden teruggestuurd.

Ten slotte heeft verzoeker hier een jarenlange relatie met een Belgische onderdane, en heeft hij met haar een Belgisch minderjarig kind.

Verzoeker kan aldus België niet verlaten en zijn hecht gezinsleven staat buiten kijf.

Een gedwongen terugkeer naar Kosovo schendt in het licht van de gekende gegevens wel degelijk artikel 3 en 8 EVRM. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist ook dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Zoals de hierboven aangehaalde rechtspraak verduidelijkt, rust er een positieve verplichting voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. De staat dient hierbij een adequate belangenafweging (fair balance toets) te doen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden (SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012)

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens zijn deze geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Immers, er wordt verwezen naar een vragenlijst d.d. 01.12.23. Verzoeker had hoegenaamd niet het gevoel dat hij gehoord werd. Dit verklaart de 'gedeeltelijke medewerking' en 'verbale agressie' gedurende het gesprek.

Art. 74/13 Verblijfswet stelt duidelijk en ondubbelzinnig dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hoewel verweerder stelt dat er aan de vereisten van art. 74/13 vw. is voldaan, is dit louter een formele vermelding.

Er is immers niet effectief rekening gehouden met het gezins- en familieleven noch het privéleven van verzoeker, in de zin van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens omtrent art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing behelst een totaal gebrek aan afdoende proportionaliteitsafweging tussen het privéleven en het gezins- en familieleven van verzoeker, zijn relatie met zijn Belgische partner en dochter, en de redenen van openbare orde, die niet aangetoond actueel, werkelijk of ernstig zijn,

Artikel 74/13 Verblijfswet en artikel 3 en 8 EVRM zijn geschonden.

Ten slotte wenst verzoeker op te merken dat daar waar de bestreden beslissing stelt dat betrokkene dan maar een bepaalde tijd het grondgebied dient te verlaten, en door middel van moderne communicatiemiddelen 'nauw contact' kunnen onderhouden, wenst verzoeker te verwijzen naar arresten van Uw Raad (RVV 7 oktober 2021, nr. 261 780, RVV 29 mei 2020, nr. 236 222).

Hieruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden.

Verzoeker heeft een beschermenswaardige gezinsband met zijn partner en minderjarige dochtertje. Dit wordt immers vermoed volgens rechtspraak van het EHRM. Verder wordt dit tevens bewezen door de regelmatige gevangenisbezoeken.

Er vindt geen zorgvuldige belangenafweging plaats, aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen. Slechts op een stereotype manier wordt gesteld dat via moderne communicatie een gezinsleven mogelijk is.

Rechtspraak van Uw Raad stelt nochtans dat dergelijke onlinecommunicatie met (kleine) kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze nood hebben aan meer contact dan enkel via onlinecommunicatie."

2.2. Beoordeling

2.2.1. De verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan, maar laat na om deze concreet toe te lichten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij

artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.2. In de uiteenzetting van het enig middel voert de verzoeker ook de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker kan ten aanzien van de thans bestreden beslissing echter niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. De thans bestreden beslissing betreft echter een inreisverbod met Europese dimensie, en geen beslissing tot verwijdering. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet zijn geschonden door de thans bestreden beslissing.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat*” (overweging 6), dat men rekening houdt met “*alle omstandigheden eigen aan het geval*” en dat men “*het evenredigheidsbeginsel respecteert*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. Steunen op een algemene praktijk of een vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30), doch “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

2.2.4. *In casu* wordt de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van tien jaar opgelegd omdat zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoeker betoogt dat nergens uit blijkt dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden van zijn geval. De verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing niet wordt geargumenteed waarom er wordt geopteerd voor een inreisverbod van tien jaar en niet bijvoorbeeld voor een inreisverbod van vijf jaar.

De Raad benadrukt dat de verweerder bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat een inreisverbod van “*meer dan vijf jaar*” kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zonder in een maximumtermijn te voorzien.

De verweerder moet, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, niet uitdrukkelijk motiveren waarom hij geen inreisverbod van kortere duur oplegt. Het gaat erom dat de verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval en waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. De verzoeker toont met zijn algemeen betoog in het eerste middelenonderdeel niet concreet aan dat de verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Hij toont ook niet aan dat de verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

De verzoeker betoogt voorts dat de overwegingen in verband met artikel 8 van het EVRM falen, hij verwijst hierbij naar het derde onderdeel van zijn middel. Hij voert aan dat niet juist gemotiveerd werd over artikel 8 van het EVRM in het kader van zijn gezinsleven met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen en de onmogelijkheid om naar Kosovo te worden gestuurd.

Uit de hierna volgende bespreking van het derde onderdeel van het enig middel blijkt dat de gemachtigde terdege rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoeker met zijn partner en zijn minderjarig kind. Waar de verzoeker verwijst naar minderjarige kinderen in het meervoud, laat hij na hieromtrent verdere inlichtingen te verstrekken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker *“een minderjarige dochter van 15 jaar oud (C. M. (...))”* heeft. Nergens uit blijkt dat de verzoeker naast haar nog kinderen zou hebben. Mede gelet op de bespreking hierna van het derde onderdeel van het enig middel laat de verzoeker na om specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval naar voor te brengen waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

2.2.5. In een tweede onderdeel van het enig middel stelt de verzoeker dat hij zijn veroordelingen niet wenst te minimaliseren. Hij benadrukt wel dat de laatste veroordeling dateert van 2019, dit is vijf jaar geleden, en dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd nog langer voordien hebben plaatsgevonden. De verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing moet gekeken worden naar het actueel gevaar dat hij voor de openbare orde vormt, hetgeen volgens hem niet het geval is. Volgens de verzoeker mag het louter verwijzen naar vroegere veroordelingen, waarvan vele feiten al lang geleden zijn, niet als voldoende mag worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 30.01.2009 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen.

Op 06.06.2018 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens verdovende middelen/psychotropen : verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning: aflevering met vergunning.

Uit het vonnis dd. 06.06.2018 blijkt dat betrokkene gehandeld heeft in cannabis gedurende een periode van ongeveer 6 maanden. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drugshandel veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Op 26.06.2018 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaren wegens mensenhandel; gepleegd ten opzichte van een minderjarig slachtoffer om misbruik te maken van de bijzondere kwetsbare positie.

Uit het vonnis dd. 26.06.2018 blijkt dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan mensenhandel met het oog op uitbuiting van prostitutie, ten aanzien van een minderjarige, met verzwarende omstandigheden. M. (...) wordt een rol in de gedwongen tienerprostitutie toegedicht als zogenaamde “loverboy”, waarbij het slachtoffer wordt misleid en afhankelijk gemaakt van jongeren die haar uit haar (vertrouwde) milieu halen en haar in een omgeving plaatsen waar ze moeilijk tot onmogelijk op ruggensteun kunnen rekenen, behoudens van de loverboy of zijn directe omgeving. Eens de afhankelijkheid optimaal is, wordt het slachtoffer gedwongen of verder aangezet tot prostitutie. Met afwisselende dwang, lieve/vriendelijke opmerkingen en/of geweld wordt de kwetsbare minderjarige meisjes de indruk gegeven dat zij toch zelf “beslissingen” kunnen nemen, de inkomsten worden overgedragen of afgenomen en de loverboy kan hoge eisen stellen inzake het werkritme en de werkomstandigheden. De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een extreem vervaagd normbesef, waarbij de drang naar gemakkelijk geldgewin primeert op het respect voor de fysieke en psychische integriteit van de zeer jonge slachtoffers. Hij maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie van het zeer jonge slachtoffer om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke of verwoestende impact op de verdere ontwikkeling van het minderjarige slachtoffer. Een dergelijke houding impliceert een criminele ingesteldheid met groot gevaar op recidive.

Op 23.10.2019 werd hij veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Bovendien blijkt uit het strafregister dat betrokkene ook in zijn jeugdjaren reeds meerdere malen met de jeugdrechter in contact kwam naar aanleiding van strafbare feiten. Betrokkene zijn gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat hij niet minder dan 28 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft (op 20.11.1998, 24.11.1998, 31.05.2000, 31.05.2000, 15.06.2000, 18.10.2000, 17.01.2001, 22.02.2002, 07.02.2008, 09.06.2008, 27.08.2008, 27.01.2009, 05.03.2009, 08.04.2009, 22.04.2009, 08.05.2009, 05.06.2009, 07.01.2010, 17.02.2010, 17.12.2010, 11.02.2011, 28.02.2011, 29.03.2011, 03.06.2011, 29.08.2012, 12.10.2012, 28.03.2014, 30.05.2014, 15.06.2015).

Het gegeven dat hij, ondanks de vele kansen die hem geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat de betrokkene geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, naar voren waardoor het niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

Hieruit blijkt niet dat de verweerder zich zou hebben beperkt tot de loutere verwijzing naar de veroordelingen die de verzoeker opliep. In tegendeel blijkt dat de verweerder uit verzoekers persoonlijke gedragingen - dewelke op omstandig gemotiveerde wijze worden toegelicht - een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, naar voren komt waardoor het niet uit te sluiten valt dat de verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verzoeker op 26 januari 2018 werd opgesloten in de gevangenis waar hij op het moment dat de thans bestreden beslissing werd genomen nog steeds verblijft. De verzoeker betwist deze gegevens, die steun vinden in het administratief dossier, niet. In zijn verzoekschrift benadrukt de verzoeker dat zijn laatste veroordeling dateert van 2019 en de feiten waarvoor hij werd veroordeeld hieraan voorafgaan. De verzoeker mag hierbij echter niet uit het oog verliezen dat tijdens een verblijf in de gevangenis de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen, zodat niet zonder meer vaststaat dat de verzoeker geen gevaar meer zou vormen van zodra hij vrijgesteld wordt en niet langer nauwgezet wordt opgevolgd.

De verzoeker meent dat de verweerder bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog heeft verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf. De verzoeker benadrukt dat hij zijn straf heeft uitgezeten, namelijk de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, hetgeen volgens de verzoeker tevens impliceert dat hij geen gevaar voor de openbare orde vormt.

De verzoeker betwist evenwel niet dat hij volgende veroordelingen opliep:

"Op 30.01.2009 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen."

En:

"Op 06.06.2018 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens verdovende middelen/psychotropen : verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning: aflevering met vergunning."

En:

“Op 26.06.2018 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaren wegens mensenhandel; gepleegd ten opzichte van een minderjarig slachtoffer om misbruik te maken van de bijzondere kwetsbare positie.”

En:

“Op 23.10.2019 werd hij veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.”

Inzake de veroordeling van 26 juni 2018 motiveert de gemachtigde nog als volgt:

“Uit het vonnis dd. 26.06.2018 blijkt dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan mensenhandel met het oog op uitbuiting van prostitutie, ten aanzien van een minderjarige, met verzwarende omstandigheden. M. (...) wordt een rol in de gedwongen tienerprostitutie toegedicht als zogenaamde “loverboy”, waarbij het slachtoffer wordt misleid en afhankelijk gemaakt van jongeren die haar uit haar (vertrouwde) milieu halen en haar in een omgeving plaatsen waar ze moeilijk tot onmogelijk op ruggensteun kunnen rekenen, behoudens van de loverboy of zijn directe omgeving. Eens de afhankelijkheid optimaal is, wordt het slachtoffer gedwongen of verder aangezet tot prostitutie. Met afwisselende dwang, lieve/vriendelijke opmerkingen en/of geweld wordt de kwetsbare minderjarige meisjes de indruk gegeven dat zij toch zelf “beslissingen” kunnen nemen, de inkomsten worden overgedragen of afgenomen en de loverboy kan hoge eisen stellen inzake het werkritme en de werkomstandigheden. De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een extreem vervaagd normbesef, waarbij de drang naar gemakkelijk geldgewin primeert op het respect voor de fysische en psychische integriteit van de zeer jonge slachtoffers. Hij maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie van het zeer jonge slachtoffer om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke of verwoestende impact op de verdere ontwikkeling van het minderjarige slachtoffer. Een dergelijke houding impliceert een criminele ingesteldheid met groot gevaar op recidive.”

De verzoeker betwist deze motieven niet. De Raad herinnert er in dit verband aan dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen. Het gegeven dat de verzoeker er niet voor terugdeinst om een minderjarig meisje te dwingen tot prostitutie is bijzonder ernstig en het komt redelijk over om te oordelen dat dergelijke gedragingen een criminele ingesteldheid met groot gevaar op recidive impliceren.

De verzoeker betwist ook niet dat hij *“in zijn jeugdjaren reeds meerdere malen met de jeugdrechter in contact kwam naar aanleiding van strafbare feiten”* en hij *“niet minder dan 28 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft”*.

Waar de verzoeker verwijst naar de bijzondere preventieve functie van een straf, in die zin dat de straf de delinquent zou leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen, kan alleen maar worden vastgesteld dat gelet op de zeer talrijke veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen, een voorafgaand opgelegde straf hem niet heeft tegengehouden om opnieuw feiten te plegen. De verzoeker ontkent voorts het licht van de zon waar hij beweert dat het uitzitten van een straf, gezien de preventieve functie ervan, *ipso facto* zou volstaan als garantie dat de betrokkene geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. De verzoeker brengt met zijn loutere bewering, dat het uitzitten van zijn straf volstaat om geen gevaar meer te zijn voor de openbare orde, de volgende pertinente vaststelling niet aan het wankelen:

“Het gegeven dat hij, ondanks de vele kansen die hem geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat de betrokkene geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.”

De verzoeker gaat bovendien geheel voorbij aan het gegeven dat hij veroordeeld werd voor bijzonder ernstige feiten waaruit zeer laakbare gedragingen in zijn hoofde blijken, met name *“mensenhandel met het oog op uitbuiting van prostitutie, ten aanzien van een minderjarige, met verzwarende omstandigheden”*. Het gaat geenszins elke redelijkheid te buiten om te oordelen dat dergelijke gedragingen een criminele ingesteldheid met groot gevaar op recidive impliceren (zie *supra*). Bovendien worden de vele overige strafbare feiten (onder meer handel in verdovende middelen en diefstal met geweld of bedreiging bij nacht en door middel van braak) die de verzoeker pleegde en de talrijke veroordelingen die hij opliep, niet betwist. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder niet redelijkerwijze tot het besluit kon komen dat uit verzoekers persoonlijk handelen *“een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele*

ingesteldheid, naar voren (komt) waardoor het niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen."

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de verweerder op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling komt dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2.2.6. Bij aanvang van het derde onderdeel van het enig middel geeft de verzoeker aan dat op de tweede pagina van de bestreden beslissing ten onrechte wordt verwezen naar artikel 74/11, en dat hij er vanuit gaat dat eigenlijk artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld. Deze veronderstelling van de verzoeker mist juridische grondslag. Hoger onder punt 2.2.2. werd reeds uiteengezet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op een inreisverbod.

De verzoeker stelt dat het *"geen twijfel (lijdt) dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt"*. In se kan de Raad volgen dat een bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt, maar de verzoeker gaat eraan voorbij dat het voorwerp van het thans voorliggende beroep niet de bijlage 13septies is, maar wel de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). De verzoeker heeft in zijn verzoekschrift het voorwerp van het beroep als volgt omschreven: *"Verzoeker vraagt hierbij om nietigverklaring en schorsing van een inreisverbod van 31.01.2024, op diezelfde dag betekend in de gevangenis van Beveren (stuk 1)."*

2.2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn Belgische partner en zijn Belgisch minderjarig kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat bij het opleggen van het bestreden inreisverbod van tien jaar hiermee wel degelijk rekening werd gehouden:

“Hij verklaarde in België een partner (J. (...)) en een minderjarige dochter van 15 jaar oud (C. M. (...)) te hebben. Hij weet niet precies waar ze wonen, maar ze zouden in Deurne-Noord wonen. Hij geeft geen verdere informatie. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat zij inderdaad betrokkene bezoeken in de gevangenis.

Wat zijn partner betreft. Het wordt niet betwist dat betrokkene mogelijks een duurzame relatie heeft met een Belgische onderdane. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Wat zijn dochter betreft. Uit het Rijksregister blijkt dat zij bij haar moeder J. (...) verblijft. Betrokkene verzocht op 21.04.2017 gezinshereniging met zijn dochter. Deze werd niet in overweging genomen op 12.10.2017 gezien er een inreisverbod lopende was. Betrokkene verzocht een tweede keer op 11.12.2020 gezinshereniging met zijn dochter. Op 22.02.2021 werd dit verzoek afgewezen met een bijlage 20.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Niets heeft hem ervan weerhouden om (herhaaldelijk) feiten van openbare orde te plegen. Bovendien werd hij op 29.06.2018 veroordeeld wegens het prostitueren van een minderjarige. Het hebben van een minderjarige dochter, heeft betrokkene er niet van weerhouden om deze feiten te plegen. Op het moment van het vonnis was zijn dochter 9 jaar oud. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische minderjarige dochter, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

In hoeverre betrokkene daadwerkelijk de zorg heeft gedragen over zijn kind(eren) is dus ten eerste de vraag. Kennelijk hecht betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de ommekeer zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen. Het hoger belang en het welzijn van zijn minderjarige kind heeft een primordiaal, maar geen absoluut karakter.

Betrokkene verbleef van 31.07.2017 tot 10.03.2017 in de gevangenis. Hij werd op 26.01.2018 opnieuw opgesloten in de gevangenis, tot heden. Het is aannemelijk dat zijn dochter inmiddels gewend is aan het leven zonder de fysieke aanwezigheid van haar vader.

Tenslotte kan er worden opgemerkt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige)kinderen heeft bovendien niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Hij kan vanuit het buitenland financieel bijdragen aan het onderhouden van zijn dochter. Contacten met hen kan hij onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Of zijn gezin had hem steeds gaan bezoeken in zijn land van herkomst.

Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een totaal gebrek aan afdoende proportionaliteitsafweging behelst tussen zijn privéleven en zijn gezins- en familieleven met zijn Belgische partner en dochter, en de redenen van openbare orde, die niet aangetoond actueel, werkelijk of ernstig zijn.

Er kan worden verwezen naar de bespreking hierboven van het tweede onderdeel van het enig middel waaruit blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verweerder op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling komt dat hij “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verzoeker betwist niet dat hij volgende veroordelingen opliep:

“Op 30.01.2009 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, gestolen om diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging, door middelen van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen.”

En:

“Op 06.06.2018 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens verdovende middelen/psychotropen : verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning: aflevering met vergunning.”

En:

“Op 26.06.2018 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaren wegens mensenhandel; gepleegd ten opzichte van een minderjarig slachtoffer om misbruik te maken van de bijzondere kwetsbare positie.”

En:

“Op 23.10.2019 werd hij veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.”

Inzake de veroordeling van 26 juni 2018 motiveert de gemachtigde nog als volgt:

“Uit het vonnis dd. 26.06.2018 blijkt dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan mensenhandel met het oog op uitbuiting van prostitutie, ten aanzien van een minderjarige, met verzwarende omstandigheden. M. (...) wordt een rol in de gedwongen tienerprostitutie toegedicht als zogenaamde “loverboy”, waarbij het slachtoffer wordt misleid en afhankelijk gemaakt van jongeren die haar uit haar (vertrouwde) milieu halen en haar in een omgeving plaatsen waar ze moeilijk tot onmogelijk op ruggensteun kunnen rekenen, behoudens van de loverboy of zijn directe omgeving. Eens de afhankelijkheid optimaal is, wordt het slachtoffer gedwongen of verder aangezet tot prostitutie. Met afwisselende dwang, lieve/vriendelijke opmerkingen en/of geweld wordt de kwetsbare minderjarige meisjes de indruk gegeven dat zij toch zelf “beslissingen” kunnen nemen, de inkomsten worden overgedragen of afgenomen en de loverboy kan hoge eisen stellen inzake het werkritme en de werkomstandigheden. De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een extreem vervaagd normbesef, waarbij de drang naar gemakkelijk geldgewin primeer op het respect voor de fysische en psychische integriteit van de zeer jonge slachtoffers. Hij maakte schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie van het zeer jonge slachtoffer om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke of verwoestende impact op de verdere ontwikkeling van het minderjarige slachtoffer. Een dergelijke houding impliceert een criminele ingesteldheid met groot gevaar op recidive.”

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen. Het gegeven dat de verzoeker er niet voor terugdeinst om een minderjarig meisje te dwingen tot prostitutie is bijzonder ernstig en het komt redelijk over om te oordelen dat dergelijke gedragingen een criminele ingesteldheid met groot gevaar op recidive impliceren.

De verzoeker betwist ook niet dat hij *“in zijn jeugd jaren reeds meerdere malen met de jeugdrechter in contact kwam naar aanleiding van strafbare feiten”* en hij *“niet minder dan 28 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft”*.

De verzoeker gaat geheel voorbij aan het gegeven dat hij veroordeeld werd voor bijzonder ernstige feiten waaruit zeer laakbare gedragingen in zijn hoofdte blijken, met name *“mensenhandel met het oog op uitbuiting van prostitutie, ten aanzien van een minderjarige, met verzwarende omstandigheden”*. Het gaat geenszins elke redelijkheid te buiten om te oordelen dat dergelijke gedragingen een criminele ingesteldheid met groot gevaar op recidive impliceren (zie *supra*). Bovendien worden de vele overige strafbare feiten (onder meer handel in verdovende middelen en diefstal met geweld of bedreiging bij nacht en door middel van braak), die de verzoeker pleegde en de talrijke veroordelingen die hij opliep, niet betwist. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder niet redelijkerwijze tot het besluit kon komen dat uit verzoekers persoonlijk handelen *“een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, naar voren (komt) waardoor het niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”*

Door louter te poneren dat de redenen van openbare orde niet aangetoond actueel, werkelijk of ernstig zijn, brengt de verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het gezinsleven van de verzoeker heeft afgewogen ten aanzien van het gevaar voor de openbare orde dat van zijn gedragingen uitgaat:

“Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Niets heeft hem ervan weerhouden om (herhaaldelijk) feiten van openbare orde te plegen. Bovendien werd hij op 29.06.2018 veroordeeld wegens het prostitueren van een minderjarige. Het hebben van een minderjarige dochter, heeft betrokkene er niet van weerhouden om deze feiten te plegen. Op het moment van het vonnis was zijn dochter 9 jaar oud. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische minderjarige dochter, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.”

Het loutere gegeven dat de verzoeker het niet eens is met de gemaakte belangenafweging in de bestreden beslissing, betekent *an sich* nog niet dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het weze ook opgemerkt dat de verzoeker niets concreets inbrengt tegen de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.”

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat hij nauw contact kan onderhouden met zijn gezinsleden door middel van moderne communicatiemiddelen. In dit verband verwijst de verzoeker naar 's Raads arresten met nummers 261 780 en 236 222 van respectievelijk 7 oktober 2021 en 29 mei 2020, waaruit volgens hem blijkt dat de Raad heeft geoordeeld dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden.

Er wordt op gewezen dat deze arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de dochter van de verzoeker 15 jaar oud is. In die zin verschilt de situatie van deze die aan 's Raads arrest met nummer 261 780 van 7 oktober 2021 ten grondslag ligt, waar de kinderen daar respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar oud waren. In de zaak die aan 's Raads arrest met nummer 236 222 van 29 mei 2020 ten grondslag ligt, betrof het jongste kind een baby van iets meer dan één maand. De dochter van de verzoeker heeft evenwel reeds een grotere mate van zelfstandigheid bereikt en uit niets blijkt dat zij niet in staat zou zijn om moderne communicatiemiddelen te gebruiken. Daarenboven blijkt niet dat de betrokkenen in de zaken die aan 's Raads arresten met nummers 261 780 van 7 oktober 2021 en 236 222 van 29 mei 2020 ten grondslag liggen reeds strafrechtelijk werden veroordeeld en zij een ernstige en actuele bedreiging vormen voor de openbare orde, hetgeen voor de verzoeker in deze zaak wel het geval is, waardoor in de thans bestreden beslissing in eerste instantie wordt gemotiveerd: *“Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden”*.

De verzoeker betoogt dat er geen zorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen, nu er slechts op een stereotype manier wordt gesteld dat via moderne communicatie een gezinsleven mogelijk is.

De verzoeker gaat eraan voorbij dat de gemachtigde in eerste instantie op duidelijke wijze heeft gemotiveerd: *“(h)et gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.”*

De verzoeker geeft tevens aan dat hij thans 36 jaar oud is, dat hij als twaalfjarige naar België kwam met zijn familie en dat zijn familie (moeder, broers en zussen) een verblijfsrecht hebben. Zijn vader is inmiddels overleden.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Ook zou zijn hele familie hier in België wonen. In de bezoeksrelatie van de gevangenis werden inderdaad diverse familieleden opgenomen (moeder, zus, broer, neef, nicht..). Hierover kan men kort zijn. Het beperkt

EVRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn familieleden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.”

Deze beoordeling is in lijn met de rechtspraak van het EHRM. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie met andere volwassenen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoeker betwist niet dat hij geen bijkomende banden van afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder, broers en zussen heeft aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker al geruime tijd op het Belgische grondgebied verblijft en hij al meerdere verblijfsaanvragen heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat het gegeven dat de verzoeker in het verleden geen verblijfsmachtiging of verblijfsrecht bekam onder meer te wijten is aan de inbreuken op de openbare orde die hij beging. Het gegeven dat bepaalde familieleden van de verzoeker in tegenstelling tot hemzelf wel een legaal verblijf in België konden bekomen is te wijten aan het criminele pad dat de verzoeker heeft bewandeld.

De verzoeker betoogt dat hij niet gekend is door de Kosovaarse autoriteiten en hij niet kan worden teruggestuurd naar Kosovo. De verzoeker laat gelden dat de consulaire dienst van de ambassade van Kosovo in Brussel heeft geattesteerd dat hij niet de nationaliteit heeft van de republiek Kosovo. De verzoeker voert aan dat België hem in het verleden al heeft proberen overbrengen naar Kosovo, maar dat dit verzoek tot overbrenging niet werd aanvaard door de Kosovaarse autoriteiten omdat de Kosovaarse nationaliteit niet bevestigd werd. De verzoeker besluit dat hij geen binding heeft met Kosovo en hij niet kan worden teruggestuurd.

Dit betoog van de verzoeker lijkt eerder gericht te zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dan tegen de thans bestreden beslissing, die het verbod inhoudt om voor de duur van tien jaar de Schengenzone in te reizen. Hoe dan ook, inmiddels is de verzoeker op 15 juni 2024 onder escorte verwijderd naar Pristina (Kosovo). Er blijkt dan ook niet welk actueel belang de verzoeker nog heeft bij dit onderdeel van zijn betoog.

De verzoeker houdt voor bezig te zijn met een procedure staatloosheid. Hij brengt echter geen stukken bij om zijn bewering te staven. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verweerder op dit punt niet zorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoeker betoogt dat artikel 8 van het EVRM geschonden werd in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht. Hij stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een vragenlijst van 1 december 2023. De verzoeker stelt dat hij hoegenaamd niet het gevoel had dat hij gehoord werd en dit verklaart volgens hem zijn ‘gedeeltelijke medewerking’ en zijn ‘verbale agressie’ gedurende het gesprek.

De verzoeker gaat met dit betoog in op volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Dhr. M. (...) werd op 01.12.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de dienst Vreemdelingenzaken. Zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij werd bovendien ingelicht over de beslissingen die DVZ jegens hem kan nemen. Betrokkene verleende gedeeltelijk zijn medewerking en was verbaal agressief gedurende het gesprek.”

De verzoeker betwist niet dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord. De verzoeker voert nu aan dat hij niet het gevoel had dat hij daadwerkelijk werd gehoord, vandaar zijn gedeeltelijke medewerking en zijn verbale agressie tijdens het gesprek. Hoe dan ook en wat er ook van zij, de verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hij alsnog had willen meedelen tijdens zijn gehoor. Er blijkt ook niet dat de verzoeker tijdens het gehoor niet op adequate wijze heeft kunnen wijzen op zijn privéleven, zijn gezins- en familieleden in België.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van tien jaar, wat in deze zaak niet het geval is en nog los van het gegeven dat de verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op 1 december 2023 werd gehoord.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker, hoewel hij meerdere verblijfsaanvragen indiende, nooit gemachtigd of gerechtigd werd op een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoeker kan niet zonder meer verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten om voor langere duur op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven opbouwen. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland). In het enig middel wordt ook het van de verzoeker uitgaande actueel gevaar voor de openbare orde niet weerlegd.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er een concrete disproportionaliteit bestaat tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde anderzijds. Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde bij het treffen van de thans bestreden beslissing de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een onzorgvuldige feitenvinding of op onredelijke en ondeugdelijk gemotiveerde wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Ook een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE